B.S.O.

Per DavidG el dg., 09/09/2018 - 21:14

Vist amb perspectiva fa riure, però va ser un moment delicat.

Estàvem al bell mig de l'etapa més llarga del nostre itinerari a peu. Gairebé no distingia qui anava davant meu i ara dubto de si hi havia algú més en rera.

Començava a ploure i ja havíem assumit que arribariem xops a l'alberg.

Dins del meu cap no parava de sonar com un disc ratllat 'La Macarena'. És fàcil d'entendre: la nit abans, uns nordamericans, amb qui començàvem a fer amistat, van llençar la pregunta definitiva: 'Do you know Macarena?' I com si fos un encanteri, vam posar-nos tots a ballar, talment com si haguessin desaparegut totes les butllofes del camí.

Ara, sota la pluja, no podia treure'm del cap 'La Macarena'.

També vaig pensar en la meva àvia que, quan anava a veure-la al pis de baix, me la trobava sovint resant el rosari.

Aquella seqüència d'un parenostre i deu avemaries recitats mentre considerava un o altre moment de la vida de Jesús, semblava omplir-la de pau. Potser era aquesta pau la que em feia buscar la seva companyia.

Aleshores, tornant al camí, vaig començar a dir en silenci un parenostre i deu avemaries. La primera vegada, pregant per tots els de la colla que ara fèiem el peleginatge. La segona, pels qui em seguien a distància, esperant notícies cada vespre. La tercera volta va ser pel pais; m'en recordo bé. I així, fins acabar l'etapa que -ves per on- se'm va fer curta.

Per això, en els moments delicats, quan toca persistir en la decisió presa, quan arriba la temptació del 'per què a mi?', en plena batalla poso la seqüència d'un parenostre i deu avemaries, abans que una banal banda sonora espatlli decididament l'oportunitat.